

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.115/2018/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Tóth Benedek ügyvéd által képviselt **felperes neve felperes székhelye** szám alatti székhelyű **felperesnek** – Dr. Csernus Tibor ügyvéd (6000 Kecskemét, Klapka u. 6.) által képviselt **I.rendű alperes neve I.r. alperes székhelye** alatti székhelyű **I. rendű** és a **II.rendű alperes neve II. r. alperes székhelye** szám alatti székhelyű **II. rendű alperes** ellen szerződésből eredő követelés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2018. február 15. napján kelt 8.G.21.745/2017/9. számú ítéletével szemben az alperesek 10. sorszámu fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja**, és a felperesnek I. rendű alperes által fizetendő marasztalási összeget 26.187.000,- (Huszonhatmillió-egyszáznolcvanhétezer), míg a II. rendű alperes által fizetendő marasztalási összeget 3.933.000,- (Hárommillió-kilencszázharminchárom) forintra leszállítja, amely összegek után az alperesek az elsőfokú ítéletben meghatározott mértékű késedelmi kamatot 2015. augusztus 19. napjától kezdődően kötelesek megfizetni. Ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Az I. és II. rendű alperes által a felperesnek egyetemlegesen fizetendő elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezést mellőzi. Kötelezi I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 780.000,- (Hétszáznyolcvanezer), míg a II. rendű alperes 160.000,- (Egyszázhatvanezer) forint elsőfokú perköltséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 200.000,- (Kettőszázezer) forint, míg a II. rendű alperes 50.000,- (Ötvanezer) forint másodfokú perköltséget. A felperes és alperesek illetékmentessége folytán az alperesek fellebbezésére le nem rótt 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A peres felek 2007. július 31. napjával hozták létre a **társulás neve** Társulást, és ezen keresztül valósították meg közösen a kötelező önkormányzati feladatként előírt gyermekjóléti alapellátást. A létrehozott társulás önálló jogi személy.

A társulási szerződés III. fejezet 2. pontjában meghatározták, hogy a tagok kötelező köznevelési feladataikat (óvodai nevelés), valamint gyermekjóléti alapellátásaikat (bölcsődei nevelés) a társulásban való részvétellel, társulás keretében teljesítik. Az intézmény fenntartásával kapcsolatos költségek viseléséről akként rendelkeztek, hogy a székhely intézmény és tagintézmények közös fenntartásával, és működésével kapcsolatos pénzügyi fedezetet a Magyar Köztársaság Költségvetéséről szóló törvényben a helyi önkormányzatok számára biztosított hozzájárulások, támogatások képezik (VIII/3.).

A társulás intézményeinek külső forrásokból nem fedezett, illetve a helyi települési sajátosságok érvényesítését szolgáló működési kiadás, többletköltség fedezetéről akként rendelkeztek, hogy a társult települési önkormányzatok átadott pénzeszközként, pénzügyi hozzájárulás címén biztosítják ezt (VII/5.). A feladatellátás központi költségvetésből nem fedezett összegét a gyermeklétszámok arányában, mértékét a gyermeklétszám megosztási arányának százalékával kiszámolt átadott pénzeszköz formájában biztosítják.

A társulás gazdálkodásának könyvelését **személy 1. neve** végezte a társulás alapításától, aki a társulással állt munkaviszonyban 2015 tavaszáig. A társulás döntéshozó szerve, a tanács évente megtárgyalta a költségvetést, és döntött a zárszámadás elfogadásáról.

személy 1. neve munkaviszonya 2015 tavaszán megszűnt a társulásnál, a felperes **felperes neve** alkalmazottja lett, munkáját az önkormányzat pénzügyi csoportvezetője felügyelte ezt követően. 2015 nyarán vált ismertté valamennyi peres fél számára, hogy a társulás alkalmazottja könyvelési hibát vétett, kétszeresen került elszámolásra a kedvezményes étkeztetésben részesülő gyermekek utáni normatív támogatás, egyrészt ezen a címen, másrészt pedig térítési díj címén is figyelembe lett véve. Ehhez képest a normatív támogatással nem fedezett részt a társulási tagoknak kellett teljesíteni, és mivel a felmerülő költségekre a kétszeresen figyelembe vett támogatás nem jelentett elegendő fedezetet, és a három társult tag közül a felperes esetén a legnagyobb a kedvezményes étkeztetésben részesülő gyermeklétszám, így a felperes teljesített jóval nagyobb arányú többletbecsítést.

A társulás elnökhelyettese 2015. augusztus 19-én kelt előterjesztésében a Társulási Tanács elé tárta az étkezési térítési díjkülönbözet kérdését, melyben megjelölte, hogy I. rendű alperesi önkormányzat 38.562.000,- forinttal, míg II. rendű alperesi önkormányzat 6.223.000,- forinttal kevesebbet fizetett, mely összegeket a felperesi önkormányzat fizette meg. A Társulási Tanács 2015. szeptember 2-án döntött a **társulás neve** Társulás soron kívüli belső ellenőrzése elrendeléséről.

személy 2. neve belsőellenőr elkészítette jelentését, majd azt kiegészítette, és vizsgálata azzal a megállapítással zárult, hogy a társulás fennállása óta, azaz 2007-től 2014. év végéig téves elszámolás történt, 2015-ben azonban már szakszerű volt a könyvelés, a korábbi hiba kiküszöbölésre került.

A felperes egyezségi ajánlatot tett az alpereseknek 2015. december 7-én, 2016. május 31-én, majd 2016. augusztus 18-án. Az alperesek vitatták, hogy könyvelési hibából eredő tartozásuk lenne, ezért a felperes **közjegyző neve** közjegyzőnél előzetes bizonyítási eljárást kezdeményezett. **szakértő neve** igazságügyi könyvszakértő 2017. március 22-én kelt szakvéleményében megállapította, hogy könyvelési hiba folytán 2007 és 2014 közötti időszakban a **társulás neve** Társulás fenntartásához és működéséhez a tagönkormányzatok által biztosított pénzügyi elszámolás tévesen történt: a bevételi oldalon központi költségvetésből folyósított normatív támogatások és a felperes nevévelé kiszámlázott térítési díjak is szerepelnek. A társulás működtetéséhez a tagönkormányzatok a vizsgált időszakban 42.304.000,- forinttal kevesebbel járultak hozzá, ezen összeget a felperes nevévelé költségvetéséből finanszírozta, melyből 36.517.000,- forint mutatkozik az I. rendű alperes (melyből 2010. január 1-től esedékessé váló tartozás 26.187.000,- forint), míg 5.787.000,- forint a II. rendű alperes terhére (melyből 2010. január 1-től esedékessé váló tartozás 3.933.000,- forint).

A felperes keresetében jogalap nélküli gazdagodásra, majd a társulási szerződésben foglalt kötelezettség teljesítése címén (VII. fejezet 5. pont) a kötelezetti együttességre hivatkozással a Ptk.

334. § (1) bekezdése, valamint 338. § (3) bekezdése alapján az I. rendű alperest 36.517.000,- forint, a II. rendű alperest 5.787.000,- forint megfizetésére kérte kötelezni a 2007-től évente esedékessé váló követelések középátlagos időpontjától, 2012. január 1-jétől a kifizetésig járó késedelmi kamataival együtt, valamint perköltség megfizetésére, melybe beszámította a közjegyzői eljárás során fizetett 490.000,- forint szakértői költség és eljárási díj összegét. A belsőellenőri jelentésben, illetve az igazságügyi szakértői véleményben kidolgozott szakmai állásfoglalás és összegezés alapján állította, hogy a kedvezményes gyermekétkeztetési normatív állami támogatás kétszeres elszámolása, könyvelési hiba következtében a felperesre nagyobb, az alperesekre kisebb befizetési kötelezettség jutott 2007-2014. években. A társulási szerződés szerint pedig a társulás kiadásainak normatív állami támogatásokból nem fedezett részét a tagok kötelesek egymás között megosztani, és viselni a településükön élő gyermekek számának az összes gyermekszámhoz viszonyított arányában. Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték, elsőként vitatva a felperes keresetösszege jogát. Megítélésük szerint a hivatkozott VII. fejezet 5. pontja nem a tagok egymás közötti elszámolásait, hanem a tag és a társulás közötti jogviszonyt rendezi. A Ptk. akként rendelkezik, hogy a jogi személy kötelezettségeiért saját vagyonával köteles helytállni, a jogi személy tagjai és alapítója a jogi személy tartozásaiért nem felel.

Elévülésre is hivatkoztak a 2010. január 1. napját megelőző igények tekintetében. A felperes 2015 augusztusában tárta fel a hibát, innen számítandó az egy éves igényérvényesítési határidő. Miután 2016 augusztusáig nem indított pert a felperes, a 2007-2009. évekre számított követelése elévült. Érdemben arra hivatkoztak, hogy az alperesek nem voltak abban a helyzetben, hogy a könyvelési hibát felismerjék annak ellenére, hogy évente a mérlegbeszámolót elfogadták a társult tagok. Elfogadták a **szakértő neve** igazságügyi könyvszakértő véleményében megállapított számszaki hibát, és azt is, hogy a vizsgált időszakban 42.304.000,- forinttal kevesebbel járultak hozzá az alperesek a társulás működéséhez, és ezt az összeget a felperesi önkormányzat a saját költségvetéséből finanszírozta, azonban a felperes saját költségvetése az állami adósság konszolidáció miatt kapott összegből állt rendelkezésre, illetve az önhibáján kívül hátrányos helyzetbe került önkormányzatok támogatására rendelkezésre álló keretből. Sem a felperes, sem az alperesek, sem a társulás költségvetésében nem jelenik meg a felperesi követeléssel kapcsolatos tétel. Amennyiben többletkiadása keletkezett is a felperesnek a gazdálkodása részeként ez máshonnan megtérült, és kimentti az alperesek szerződéses kötelezettségét, mert ily módon a felperes működésében nem keletkezett hiány.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte I. rendű alperest, hogy fizessen meg felperesnek 36.517.000,- forintot, míg II. rendű alperes fizessen meg 5.787.000,- forintot, és ezen összegek után 2012. január 1-jétől a kifizetésig járó törvényes mértékű kamatot, valamint 1.290.000,- forint perköltséget. Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy az önkormányzati társulás olyan együttműködési forma, amely során több helyi önkormányzat együtt lát el bizonyos önkormányzati, vagy az állam által önkormányzati szervre átruházott feladatot annak érdekében, hogy a feladatellátás optimális (költséghatékony) keretek között történjen. Az önkormányzati társulásból eredő, a társult önkormányzatok közötti pénzfizetési igény pedig polgári perben érvényesíthető. A felek jogosultak voltak a működésüket szabályozó törvények szerint rájuk rótt közfeladatok ellátásáról akként rendelkezni, hogy az óvodai nevelésről, szociális gyermekjóléti szolgáltatásokról, és az ellátásokról jogi személyiséggel rendelkező társulás útján gondoskodjanak. Az is tény, hogy a jogi személy tagjai és alapítója a jogi személy tartozásaiért nem felel, azonban jelen esetben a felperes által érvényesített igény nem a jogi személy tartozása. A társulási megállapodásban a tagok kötelezettséget vállaltak egy speciális közfeladat összehangolt ellátására, és meghatározták a költségek viselését, megosztását. Kötelezettséget vállaltak a külső forrásokból nem fedezett pénzeszközök biztosítására, és meghatározták annak módját. Amennyiben a meghatározott módtól eltérő teherviselés történt, ez a tagok egymás közti elszámolását érinti. A társulás vagyona nem csökkent, a társulásnak fizetési kötelezettsége nem keletkezett. Miután az elszámolás nem a

szerződésben előírt gyermeklétszám arányában történt, a szerződésből eredő jogát érvényesíthette felperes az alperesekkel szemben. A társulási szerződést létrehozó tagokra is alkalmazandó a Ptk. 198. § (1) bekezdése, a szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére.

Az elévülési kifogást vizsgálva megállapította, hogy a társulás alkalmazottja által elkövetett hibát 2015 tavaszáig sem a felperes, sem az alperesek nem ismerték fel. Az alperesek vitatásának eredményeként is csak az igazságügyi könyvszakértő által 2017. március 22-én készített szakvéleménnyel nyert egyértelmű megállapítást a speciális szakterületen elkövetett mulasztás. Az igényérvényesítési akadály megszűnésének ez az időpont fogadható el. A Ptk. 326. § (2) bekezdésében meghatározott további egy éven belül a felperes benyújtotta keresetét, ezt megelőzően pedig folyamatos tárgyalásokat folytatott az alperesekkel, egyezségi ajánlatokat tett, mellyel az elévülés nyugvását eredményezte. Nem fogadta el azt az alperesi hivatkozást, hogy a felperes többletbefizetése más forrásból megtérülhetett, ez irreleváns az alperesi kötelezettségvállalás szempontjából.

Az ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását. Hivatkoztak arra, hogy a felperes által érvényesített követelés sem a felperes, sem az alperesek, sem pedig a társulás költségvetésében nem jelenik meg hiányzó tételként. A társulás önálló jogalanyisége abban is megnyilvánul, hogy a tagok által elfogadott költségvetés alapján a tagok befizetéseiből gazdálkodik, vagyis a társulásnak minden taggal szemben jól beazonosítható követelése áll fenn. A jogi személyiségű társulás tagönkormányzatai pedig a társulással szembeni követeléseiket kizárólag a társulással szemben tudják érvényesíteni, a tagönkormányzatok felé közvetlenül nem, ezért a felperes keresetösségi joga nem áll fenn. Elévülési kifogást fenntartotta, nem tartotta elfogadhatónak, hogy az önkormányzati pénzügyekkel napi szinten foglalkozó szakemberek menthető okból nem ismerik fel a téves könyvelési kérdést. Tekintettel arra, hogy a felperesi igény közlésére 2015. év végén került sor, így továbbra is hivatkozott arra, hogy 2010. január 1. napját megelőző igények elévültek. A felperes, mint gesztor önkormányzat biztosította a munkaszervezetet a társulás működéséhez. Az ítéletben speciális szakterületként megjelölt számviteli kérdés mindennapos tevékenységnek minősül a peres felek gazdálkodásában. Az, hogy itt egy tévedés éveken keresztül eltérést eredményezett, az csak a rutinszerű feladat teljesítésnek tudható be. Hivatkozott arra, hogy a felperes vonatkozásában jelentős mértékű adósság konszolidáció következett be, minden évben részesült különböző nagyságrendben az önhibáján kívül hátrányos helyzetbe került önkormányzatok számára biztosított támogatási keretből is. Amennyiben valóban többlet hozzájárulást fizetett felperes, ezen körülmény figyelembe veendő.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Előadta, hogy a követelése a társulás könyvelésének hibájából adódik, a könyvelés természeténél fogva leíró jellegű, a jogalany gazdálkodását követi, rögzíti. Ennél fogva a könyvelés igazodik a valósághoz, nem pedig a valóság a könyveléshez. Ha a valóság és a könyvelés között eltérés van, az nem azt jelenti, hogy a valóságot kell a könyveléshez igazítani, hanem a könyvelést kell a valóságnak megfelelően korrigálni. Téves ezért az alperesek azon hivatkozása, hogy mivel a követelését a társulás, és a társult önkormányzatok számvitele nem tartalmazza, ezért a követelés nem is illeti meg. Téves az az alperesi hivatkozás is, hogy adósság konszolidációban részesült, ezért ha volt is követelése, az más forrásból megtérült. Adósság konszolidáció akkor merülhet fel, ha a felperesnek tartozása van, ugyanakkor jelen esetben a felperest követelés illeti, és nem tartozik. Ebből következik, hogy a Magyar Állam az alperesek tartozását nem fizethette meg a felperesnek. Az alperesek figyelmen kívül hagyják azt, hogy az elszámolás a társulás tagjai között, és nem a társasággal szemben történik. Az elszámolási kötelezettség a társulás szempontjából a társuláson

belül áll fenn a társaság tagjai között, akik között ez a társulási megállapodásból eredő szerződéses kötelemnek minősül, és a társulás jogi személyiségének ebből a szempontból nincs jelentősége.

Hivatkozott továbbá arra, hogy alapvető jogelv, ha valaki más, harmadik személy fizetési kötelezettségét teljesíti, a követelés rá átszáll. Ez a rendelkezés az új Ptk. 6:57. §-ában is megjelenik. Mivel a felperes az alperesek helyett teljesített pénzügyi hozzájárulást, ezért az alperesekkel szemben annak megtérítését követelheti.

Az alperesi elévülési hivatkozással szemben előadta, hogy a könyvelési hiba felismerését követően, 2015. augusztus 19. napján kelt előterjesztéssel kezdte el érvényesíteni a követelését az alperesekkel szemben, mely érvényesítése azóta folyamatos, tehát az elévülés logikailag kizárólag a 2010. augusztus 18. napja előtt esedékessé vált követelések esetében merülhet fel. Tekintettel arra, hogy a felperes követelései az adott évben az alperesek helyett megfizetett hozzájárulások vonatkozásában a társulás számviteli beszámolóinak elfogadásával váltak esedékessé, így az elévülés a 2007., 2008. és 2009. évben az alperesek helyett megfizetett összegek esetében merülhet fel. Azonban a követelést menthető okból nem tudta érvényesíteni, ezért a Ptk. 326. § (2) bekezdésében foglaltak alapján az akadály megszűnésétől számított 1 éven belül a követelést érvényesíthette. A felperes a könyvelési hiba jellege miatt annak felismeréséig nem volt abban a helyzetben, hogy a követelésről tudomást szerezzen és azt érvényesítse, 2015. augusztus 19. napján kelt előterjesztéssel írásban kezdte meg az igényérvényesítést. Hangsúlyozta, hogy a követelése pontosösszege teljes megalapozottsággal csak a 2017. március 22. napján kelt kirendelt igazságügyi szakértő véleményével vált ismertté számára, tehát ekkor szűnt meg végleg az az akadály, ami a követelése érvényesítésében akadályozta, így a követelés nem évült el.

A fellebbezés részben alapos.

Az alperesek helyesen hivatkoztak arra, hogy a társulás önálló jogi személy. A települési önkormányzatok társulásairól szóló 2004. évi CVII. tv. 1. § (7) bekezdése, majd az ezt követő, Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. tv. 87. §-a szerint a helyi önkormányzatok társulása önálló jogi személyiséggel rendelkezik. Ezt egyébként rögzíti az önkormányzatok társulási megállapodásának 1. fejezet 6. pontja is.

A társulásban résztvevő önkormányzatok befizetési kötelezettsége nem egymás irányában, hanem a jogi személyiséggel rendelkező társulás irányában állt fenn. A felperesi önkormányzat ezért a társulás irányában került túlfizetésbe, többet fizetett be, mint amennyi a ráeső rész lett volna. A felperes a túlfizetett összeget jogalap nélküli gazdagodás címén követelhetette a társulástól. Ugyanakkor a társulás – akit a gesztor képvisel – az alperesi önkormányzatoktól a részükről nem teljesített, eső hozzájárulást követelheti. Miután a felperesi követelés a társulással szemben áll fenn, illetve a társulásnak van követelése az alperesek irányában, a felperesi adósság konszolidáció közömbös.

Az EBH2006.1482 számú közigazgatási határozat abban a kérdésben foglalt állást, hogy az önkormányzati társulásból eredő pénzfizetési igény nem közigazgatási perben, hanem polgári perben érvényesíthető. Azaz a rendes bíróság hatáskörébe tartozik annak eldöntése, hogy anyagi jogi értelemben ki kivel szemben érvényesíthet igényt. A társulással szemben, illetve a társulás által a követelést ezért polgári perben lehet érvényesíteni.

Elfogadható ugyanakkor az a felperesi érvelés, hogy a jogosult a harmadik személy részéről felajánlott teljesítést is köteles elfogadni. Az ezzel kapcsolatos szabályozást az 1959-es Ptk. 286. §-a tartalmazza, melyet a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 6:57. §-a is szabályoz. A harmadik személy részéről történő teljesítéshez általában szükséges a kötelezett hozzájárulása, de ha a harmadik személynek érdeke fűződik ahhoz, hogy a teljesítés megtörténjen, a kötelezett hozzájárulására nincs

szükség. Jelen esetben a felperesnek a kötelező önkormányzati feladat, és a társulás célját képező köznevelési (óvodai nevelés), valamint gyermekjóléti alapellátás (bölcsődei nevelés) folyamatos biztosítása miatt érdekében állt, hogy a fenntartáshoz szükséges hiányzó összeget az alperesek helyett is megfizesse, ezért a Ptk. 286. §-ában foglaltaknak megfelelően a jogosult a harmadik személy részéről felajánlott teljesítést elfogadhatta a kötelezettek hozzájárulása nélkül is. Ez azonban a Ptk. 286. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a felperes javára az I. és II. rendű alperesek, mint kötelezettek vonatkozásában megtérítési igényt keletkeztetett.

Tény, a felperes a kereseti kérelme jogcímeiként helytelen jogalapot jelölt meg, jogalap nélküli gazdagodásra, és szerződésből eredő követelésre hivatkozott. Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetnek a szerződésből eredő, felek közötti fizetési, elszámolási kötelezettséget keletkeztető kikötésre utalással adott helyt (ítélet 3. oldal 3. bekezdés).

A jelen eljárásra irányadó Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényhez (Pp.) kapcsolódó bírói gyakorlat szerint azonban, a bíróság a fél által megjelölt jogcímhez nincs kötve: ha az előadott tényállás szerint a felperest a kereseti követelés jogszerűen megilleti, de helytelen jogcímet jelöl meg, a bíróság az eltérő, helyes jogcímen ítélt meg az egyébként jogszerű követelést (EBH2004.1143, 2/2010. (VI.28.), PK vélemény 5.a. pont, BDT2013. 2866, BDT2011. 2467.). Bár a felperes csak a fellebbezésében hivatkozott harmadik személykénti teljesítése miatti megtérítési igényére, azonban már keresetlevelében is ennek megfelelő petitumú keresetet terjesztett elő, ezért az ítéletábra a téves jogcímhez nem volt kötve, és a Ptk. 286. §-a alapján, az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltaktól eltérő jogcímen a keresetet elbírálhatta.

Ugyanakkor a megtérítési igény a felperest annyiban illeti meg, amilyen mértékű volt a társulás jogos követelése az alperesi kötelezettekkel szemben az igényérvényesítéskor. Tehát nem azzal azonos, amit a társulásnak maga befizetett, hanem amit a társulás az I. és II. rendű alperesektől követelhetett.

A felperes 2007-től 2014-re vonatkozó túlfizetésből származó igényt érvényesített az I. rendű alperessel szemben 36.517.000,- forint, a II. rendű alperessel szemben 5.787.000,- összegben. Főszabály szerint a követelések 5 év alatt évülnek el [Ptk. 324. § (1) bekezdés], az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált [Ptk. 326. § (1) bekezdés]. A társulás követelése tekintetében az elévülés nyugvására vonatkozó szabály nem alkalmazható, mert nem fogadható el, hogy a társulás menthető okból nem tudta érvényesíteni követelését az I., II. rendű alperesekkel szemben. A könyvelés hibája ugyanis a társulásnak tudható be, a tévedés az alkalmazottja eljárása miatt következett be, így 2007-től az igény érvényesítéséig menthető ok hiányában az elévülés nem nyugodott.

A társulás az igényt a tagokkal szemben 2015. augusztus 19. napján érvényesítette első ízben, így a követelése 2007-től 2009-ig terjedő időszakra vonatkozóan az alperesi fellebbezésben foglaltaknak megfelelően elévült. A közjegyző által elrendelt előzetes bizonyítás során készült szakértői vélemény 5. oldalán található kimutatás szerint így az I. rendű alperes által a felperesnek meg nem fizetett térítési díj összege 2010. január 1-jétől 2014. évvel bezárólag 26.187.000,- forint, míg a II. rendű alperesi önkormányzat által meg nem fizetett összeg 3.933.000,- forint, melynek érvényesítésére a felperes, mint a harmadik személy megtérítési igénygel élhetett.

Az I., II. rendű alperesek, mint a társulás tagjainak befizetési kötelezettsége a társulási igény érvényesítésének napján vált esedékessé, azaz 2015. augusztus 19. napján, ezért késedelmi kamat a hiány érvényesítésére vonatkozó szabályszerű felhívás közlésétől követelhető.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az I., II. rendű alperes által a felperesnek fizetendő megtérítési igény összegét az eredményes elévülési kifogásra tekintettel alacsonyabb összegben állapította meg, és a késedelmi kamat kezdő időpontját is az első társulástól származó igényérvényesítés időpontjához igazítva későbbi, a rendelkező részben megjelölt időpontban határozta meg, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítéletábra az alperesek fellebbezése kapcsán megállapította, hogy az alperesek a Pp. 51. § b) pontja szerinti pertársaknak minősülnek, a velük szembeni követelés összege személyenként pontosan meghatározható, így a Pp. 82. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a perköltséget az érdekeltség arányában kell megállapítani. Ezért a pernyertesség arányát is figyelembe véve az I. rendű alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés alapján 650.000,- forint ügyvédi munkadíj, valamint a közjegyzői eljárásban felmerült költségek figyelembevételével 130.000,-, összesen 780.000,- forintban, míg a II. rendű alperes által fizetendő ügyvédi munkadíjat 140.000,-, míg a szakértői eljárásban felmerülő költségekből viselendő összeget 20.000,- forintban, összesen 160.000,- forintban határozta meg. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az I. és II. rendű alperes fellebbezése kisebb részben vezetett eredményre, ezért a felperesek javára perköltség fizetésre kötelesek, mely a másodfokú eljárás során felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az 1990. évi XCIII. (Itv.) tv. 5. §-a alapján személyes illetékmentességgel rendelkező felperes és alperesek, az alperesek fellebbezésére le nem rótt fellebbezési illeték viselésére nem kötelesek, azt jelen eljárásban még alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2018. június 14.

Dr. Kemenes István s.k.. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k. . Dobler László s.k.		
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró